

Būt atturīgiem visās lietās

Elders Kents D. Watsons
no Septiņdesmitajiem

Mācīšanās būt atturīgiem visās lietās ir garīga dāvana, kas pieejama caur Svēto Garu.

Atbildot uz pravieša Džozefa Smita lūgumu, Tas Kungs deva šādu norādījumu: „Un neviens nevar palīdzēt šinī darbā, izņemot, ja viņš būs pazemīgs un pilns mīlestības, būdams ar ticību, cerību un žēlsirdību, būdams atturīgs visās lietās, lai arī kas tiktu uzticēts viņa gādībai.”¹

Norādījums būt atturīgiem visās lietās attiecas uz katru no mums. Kas ir atturība, un kāpēc Tas Kungs vēlas, lai mēs būtu atturīgi? Šaura definīcija tam varētu būt — izrādīt savaldību attiecībā uz pārtiku un dzērieniem. Patiešām šāda atturības nozīme varētu būt laba recepte Gudrības Vārda ievērošanai. Dažkārt atturību varētu definēt kā atturēšanos no dūsmām vai savaldības zaudēšanas. Tomēr šīs definīcijas ir tikai daļa no šī vārda Rakstos lietotās nozīmes.

Garīgajā ziņā atturība ir Jēzus Kristus dievišķā īpašība. Viņš vēlas, lai katrs no mums attīstītu šo īpašību. Mācīšanās būt atturīgiem visās lietās ir garīga dāvana, kas pieejama caur Svēto Garu.

Kad apustulis Pāvils savā vēstulē galatiešiem rakstīja par noteiktiem Gara augļiem, viņš lietoja šādus vārdus: „mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, [un] atturība.”²

Kad Pāvils rakstīja Titam par īpašībām, kuras nepieciešamas bīskapam, lai palīdzētu šajā darbā, viņš teica, ka bīskapam jābūt „ne iedomīgam, ne dūsmīgam, ... [bet] savaldīgam.”³ Būt savaldīgam nozīmē ieturēt mērenību it visā jeb pielietot paškontroli.

Kad Alma, jaunākais, mācīja Gideonas zemē, viņš teica: „Es ceru, ka jūs neesat uzpūtušies savu siržu lepnībā; jā, es ceru, ka jūs neesat pievērsuši savas sirdis bagātībām un pasaulesniecīgajām lietām. ...

Es gribu, lai jūs būtu pazemīgi, un būtu pakļāvīgi un lēnprātīgi; viegli pielūdzami; pilni pacietības un iecietības; būdami atturīgi visās lietās.”⁴

Vēlākā vēstījumā Alma savam dēlam Šiblonam deva norādījumu, kas attiecināms uz mums visiem: „Skaties, lai tu neuzpūstos lepnībā.”⁵ Tā vietā mums jābūt uzcītīgiem un atturīgiem visās lietās.⁶ Būt atturīgam nozīmē rūpīgi izvērtēt savas gaidas un vēlmes, būt uzcītīgam un pacietīgam, tiecoties pēc taisnīgiem mērķiem.

Pirms dažiem gadiem es braucu mājās no darba, kad liela pretējā virzienā braucoša smagā mašīna pazaudēja vienu no dubultajām riepām. Riepa pārlidoja pār barjeru, kas atdala braukšanas joslas. Tā lēca uz manu lielceļa pusi. Mašīnas abās ceļa pusēs novirzījās no

kursa, vadītāji nezināja, kurā virzienā riepa turpinās lekt. Es strauji pagriezos pa kreisi, lai gan man vajadzēja pagriezties pa labi, un riepa veica savu pēdējo lēcieni tieši mana priekšējā stikla stūrī.

Draugs piezvanīja manai sievai, lai informētu par negadījumu. Viņa man vēlāk pastāstīja, ka viņas pirmā doma bija par brūcēm no sasistā stikla. Patiešām mani bija noklājušas sasistā stikla lauskas, taču man nebija ne mazākās skrambas. Tas noteikti nebija, pateicoties manām braukšanas prasmēm, drīzāk tādēļ, ka manas nelielās mašīnas priekšējais stikls bija pagatavots no rūdītā stikla.

Rūdītais stikls līdzīgi kā rūdītais tērauds tiek pakļauts kontrolētam karsēšanas procesam, kas palielina stiprību. Tādējādi, kad rūdītais stikls nonāk sadursmē, tas tik viegli nesaplīst robotās lauskās, kas var savainot.

Līdzīgi arī atturīgai dvēselei — tādai, kas ir pazemīga un pilna mīlestības — ir palielināts garīgais spēks. Esot ar palielinātu garīgo spēku, mēs spējam attīstīt pašsavaldīšanos un dzīvot atturīgi. Mēs mācāmies kontrolēt jeb apvaldīt savas dusmas, iedomību un lepnību. Esot ar palielinātu garīgo spēku, mēs spējam aizsargāt sevi no bīstamām pārmērībām un mūsdienu pasaules iznīcinošām atkarībām.

Mēs visi ticamies pēc dvēseles miera, un mēs visi vēlamies drošību un laimi savām ģimenēm. Kad cenšamies saskatīt svētības šī gada ekonomiskajā lejupslīdē, iespējams, grūtības, ar kurām daudzi ir saskārušies, mums ir mācījušas, ka dvēseles miers, drošība un laime nenāk, nopērkot māju vai uzkrājot mantas, kuru iegādei izveidojas lielāks parāds, kā mūsu uzkrājumi vai ienākumi spēj segt.

Mēs dzīvojam nepacietīgā un negausīgā pasaulē, kas pilna nenoteiktības un sāncensības. Tā ir līdzīga tai dažādām reliģijām pievērstu cilvēku kopienai, kurā dzīvoja Džozefs Smits, kad viņš bija 14 gadus vecs zēns un meklēja atbildes uz saviem jautājumiem. Jaunais Džozefs teica, ka „visas viņu labās jūtas citam pret citu, ja tādas viņiem vispār bija bijušas, tika pilnīgi pazaudētas strīdos un uzskatu cīņās.”⁷

Drošība mūsu ģimenēm gūstama, ja mācāmies savaldību, izvairāmies no šīs pasaules galējībām un esam atturīgi visās lietās. Dvēseles miers gūstams no stiprinātas ticības Jēzum Kristum. Laime gūstama, ja uzcītīgi ievērojam derību, kuras tika noslēgtas kristību laikā un Tā Kunga svētajos tempļos.

Vai mums ir labāks atturības paraugs par mūsu Glābēju, Jēzu Kristu?

Kad mūsu sirdis satrauc strīdi vai sāncensība, Glābējs mācīja, ka mums „jānožēlo grēki un jātop kā maziem bērniem.”⁸ Mums jāizlīgst ar savu brāli un jānāk pie Glābēja ar visu sirds nodomu.⁹

Kad citi ir nelaipni, Jēzus mācīja, ka „Mana laipnība neatkāpsies no tevis”.¹⁰

Kad saskaramies ar ciešanām, Viņš teica: „Esi pacietīgs ciešanās, nezaimo pret tiem, kas zaimo. Pārvaldi savu māju lēnprātībā un esi nelokāms.”¹¹

Kad mēs tiekam apspiesti, varam gūt mierinājumu, zinot, ka „Viņš tika apspiests un Viņš tika mocīts, tomēr Viņš neatdarīja Savu muti.”¹² „Droši Viņš izcietā mūsu sāpes un nesa mūsu bēdas.”¹³

Kad Jēzus Kristus, dižākais no visiem, cieta mūsu labā, asiņojot katrā porā, Savās ciešanās Viņš neizpauca dusmas vai zaimus. Ar nepārspējamu atturīgu jeb savaldību Viņš domāja nevis par Sevi pašu, bet gan par jums un par mani. Un tad Viņš teica, ar pazemību un pilnīgu mīlestību: „Tomēr, gods lai ir Tēvam, un Es baudīju to un pabeidzu Savus sagatavošanas darbus cilvēku bērniem.”¹⁴

Šī pēdējā gada laikā man bija privilēģija sniegt liecību par mūsu Glābēja realitāti un par evaņģēlija atjaunošanu svētajiem un draugiem visā Āzijā. Vairums no viņiem ir pirmās paaudzes Pēdējo dienu svētie, kuri dzīvo vietās, kur Baznīcas ir tikai nesen. Šo Pēdējo dienu svēto gaitas atgādina to, ko pieredzēja pirmie Pēdējo dienu svētie agrākos laikos.

Šajā brīnumaini dažādajā pasaulē Āzijā, kur Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi milzīgajā cilvēku kopskaitā ir tikai neliela viena procenta daļa, es esmu ieguvis labāku izpratni par šo Kristum līdzīgo īpašību — atturību. Es mīlu un cienu šos svētos, kuri ar savu piemēru man ir mācījuši, ko nozīmē būt pazemīgiem un pilniem mīlestības, „[būt atturīgiem] visās lietās, lai arī kas tiktu uzticēts [viņu] gādībai”.¹⁵ Pateicoties viņiem, es esmu ieguvis labāku izpratni par Dieva mīlestību pret visiem Viņa bērniem.

Es sniedzu savu liecību, ka mūsu Izpircējs dzīvo un ka Viņa dievišķā atturība ir pieejama visiem Dieva bērniem, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. M&D 12:8.
2. Galatiešiem 5:22–23.
3. Titam 1:7–8.
4. Almas 7:6, 23.
5. Almas 38:11.
6. Skat. Almas 38:10.
7. Džozefs Smits — Vēsture 1:6.
8. 3. Nefījs 11:37.
9. Skat. 3. Nefījs 12:24.
10. 3. Nefījs 22:10.
11. M&D 31:9.
12. Mosijas 14:7.
13. Mosijas 14:4.
14. M&D 19:19.
15. M&D 12:8.